

unu

EVA FARRELL ERA MAI ÎNGROZITĂ DE ÎNTÂLNIREA cu consilierul școlar decât de programările la dentist, sau de teze, sau chiar și de acele procese regizate la care era silită să participe la orele de istorie. Doamna Labella era exact cum Eva nu era. Masivă, agresivă și gălăgioasă. Mirosea tot timpul a țigări și a gumă cu scorțișoară — destul cât să-i întoarcă unei fete stomacul pe dos. Dar cumva, de-a lungul timpului, o adoptase pe Eva ca pe propriul ei caz social. Îi spunea mereu Evei cât de inteligentă era, cât de intuitivă, cum ar fi putut avea tot ce-și dorea dacă ar fi ieșit odată din cochilia ei și ar fi întins mâna s-ajungă la

stele! (Avea, de asemenea, o mare problemă cu amestecatul metaforelor.)

S-ajungă la stele. Mda. Eva nu putea ajunge nici la sare și piper.

Să se ducă s-o vadă pe doamna Labella era în capul listei personale a torturilor Evei, lângă expunerile orale și analizele critice din zilele cu atelierul de scriere creativă. Așadar, în dimineața aceea când a intrat în clasă și a găsit pe banca ei bilețelul albastru care-i spunea să meargă direct la cabinetul de consiliere, a știut imediat că avea să fie o zi proastă. Nicio zi bună nu începea cu una dintre discuțiile stimulative ale doamnei Labella.

Eva stătea pe canapeaua de vinilin din camera de așteptare, rezemată de spătar, cu genunchii lipiți și gleznele depărtate. Își strângea rucsacul la piept și urmărea ceasul de pe perete. Deja pierduse zece minute din prima oră de chimie. Poate până se va întoarce, vor fi terminat cu verificarea temei pentru acasă. Cel puțin va scăpa de asudatul așteptării-de-a-fi-ascultat (numărul patru pe lista personală de torturi).

Secretara îngâmfată a cabinetului îi aruncă o privire peste birou și îi dăruie unul dintre acele zâmbete n-am-uitat-că-ești-aici. Eva se uită repede în altă parte. Contactul vizual nu era unul dintre talentele sale.

— Eva! tună glasul doamnei Labella prin birou. Bine c-ai venit, fato! Am vești fabuloase! Doamna Treemont a dat colțul noaptea trecută!

Toată lumea din anticameră se uită la doamna Labella, proțăpită în ușa cabinetului său, în bluza ei violet înflorată, cu o fundă uriașă lățită pe pieptul ei generos. Ochelarii îi erau atârnați de un șirag de mărgelă de gât și spânzurau peste sânii ei, legându-se înainte și înapoi. Ar fi fost greu pentru ceilalți membri ai cabinetului de consiliere să se uite la doamna Labella șocați sau uluiți. Erau obișnuiți cu ea. Însă ea tocmai anunțase că cea mai în vârstă, cea mai respectată și cea mai misterioasă rezidentă a comunității Ardsmore, Pennsylvania, murise. Și-o făcuse cu un rânjel încântat.

Eva se ridică de pe canapea și se strecură pe lângă Labella în biroul ei, închipuindu-și că asta era singura cale de a para tăcerea jenantă. Labella închise ușa în urma ei și se cufundă în fotoliul său. Eva își strânse rucsacul în mâini și așteptă.

— E ziua ta norocoasă, Eva Farrell, zise doamna Labella, plesnind-o pe Eva peste genunchi. Cucoana Treemont nu părea prea bogată cât a fost în viață, dar s-a dovedit că ședea pe-o grămadă de lovele în căsoiul ei vechi,

așteptând momentul să ne lase pe toți cu gura căscată.

O.K., gândi Eva. Mai exact, ce-a făcut înainte de a muri — a născut niște gemeni extraterestri, sau ce? Bineînțeles, nu știu cum ar putea să însemne asta ziua mea norocoasă...

Doamna Labella luă o înghițitură din cafeaua ei și se uită la Eva, așteptând. Eva simți acel gol în stomac când îi venea rândul să spună ceva. Gura i se uscă.

— Ei, n-ai de gând să mă întrebi *de ce* este asta ziua ta norocoasă?

Oh, cât ura Eva jocul ăsta! Doamna Labella întotdeauna încerca s-o păcălească să vorbească, cerându-i Evei să-i pună întrebări. Dacă Labella ar fi putut s-o vadă pe Eva cu prietenele ei, și-ar fi dat seama că numai profesorii erau cei care o intimidau. Adică, majoritatea adulților, de fapt. Și băieții. Și fetele mai în vârstă. Și mai sigure pe ele.

— De ce este ziua mea norocoasă? întrebă, în cele din urmă, Eva.

Doamna Labella rânji triumfătoare.

— *Pentru că* doamna Treemont a înființat o bursă și știu că tu ai s-o câștigi, zise doamna Labella. Ai ei ne-au trimis faxul la nici o oră după ce-a murit. Ne aștepta în tava aparatului, în dimineața asta. Ridică o foaie de hârtie de pe

biroul ei și își dresе glasul înainte să înceapă s-o citească: Bursa Victoria A. Treemont va fi acordată unui elev din ultimul an de la Liceul Ardsmore care îndeplinește următoarele condiții: el sau ea trebuie să aibă o medie generală de 8 sau mai mult; el sau ea trebuie să fi demonstrat devotament față de școală și față de comunitate; el sau ea trebuie să prezinte trei recomandări de la profesori, de la membrii comunității și de la colegi; el sau ea trebuie să prezinte un eseu în care să-și demonstreze calificările pentru această bursă; și el sau ea trebuie să fie un exemplu de puritate a sufletului și a trupului.

Eva clipi. În timp ce Labella enumera condițiile, ea devenise din ce în ce mai curioasă. Dar puritatea sufletului și a trupului? *Bursa asta n-ar fi trebuit repartizată unei mănăstiri de maici?*

Doamna Labella puse hârtia la loc pe birou și întoarse un zâmbet radios spre Eva.

— Acuma, ultima parte poți s-o iei cum vrei, dar știu că n-o să ai nicio problemă atâta timp cât îți iepurele afară din vizuină, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Eva își acoperi ochii cu mâna. Cineva de dincolo de ușa de sticlă izbucni în râs pe îmfundate.

Oh Doamne. E diavolul în persoană, gândi Eva. *Mă aflu în bârlogul lui Satan.*

Eva se făcu mică în fotoliul ei, schimbând zece nuanțe de purpuriu. Subiectul sexului părea să revină des în discuție în ultima vreme, chiar și cu prietenele ei. Parcă era deodată o penurie de alte subiecte pe lume și nu le mai rămăsese decât să trăncănească la nesfârșit despre singurul lucru de care Eva n-avea habar.

— Eu... ăăă...

— Nu știi cum or să dovedească dacă ești sau nu virgină, spun eu, dar cred că la asta s-a referit bătrâna Treemont cu ultima clauză. Și, de altfel, tu îndeplinești toate celelalte condiții, ba chiar mai mult de atât, continuă Labella. Dulceață, bursa e de patruzeci de mii de dolari pe an timp de patru ani. Ai putea merge la *Wesleyan*. Ai putea merge oriunde *vrei*.

Deodată, și ultimul gând turbure din capul Evei a fost înlocuit de o viziune a ei înseși în hanoracul verde-cenușiu al studenților de la *Wesleyan*, plimbându-se prin campus, flecărind cu alți studenți — studenți care înțelegeau poezia și scrisul și care nu credeau că dacă-și povesteau ultima victorie la baseball și o făceau să rimeze, o calificau ca material pentru revista literară.

— Se va face o ședință de informare la începutul celei de-a cincea ore, mâine, și mă aștept să fii și tu prezentă, îi spuse doamna Labella. Ai priceput?

Eva se ridică dreaptă în fotoliu și întinse precaut mâna. Doamna Labella puse informația despre bursă în palma întinsă a Evei.

O neobișnuită aripă de speranță flutura prin pieptul Evei. Ea avea o medie generală de cel puțin 8,50. Și se oferise voluntar de trei ori pe săptămână la 4-H¹. Și probabil ar fi putut găsi trei sau patru persoane care s-o recomande. Și un eseu? Nicio problemă. Plus că era probabil singura elevă din ultimul an de la *Ardsmore* care nu fusese încă nici măcar *sărutată*. Nu puteai găsi mai multă puritate de-atât. Eva putea reuși.

Își ridică privirile spre fața radioasă a doamnei Labella, trase adânc aer în piept și puse întrebarea cea mai importantă.

— Nu va fi niciun interviu... nu-i așa?

— Nu pot să cred că mi-a dat 7,50! N-am luat în viața mea vreun 7-ceva la nimic! spunea Debbie Patel, fluturându-și lucrarea de la istorie pe sub nasurile lui Mandy și Kai. Asta-i demență! Femeia-i țicnită!!

Mandy Walters și Kai Parker schimbară un zâmbet.

¹ În SUA, organizație națională de tineret care, prin diversele sale programe de tabere și activități rurale, urmărește dezvoltarea abilităților practice ale tinerilor în domenii ca agricultura, știința, ingineria și tehnologia.

— Ei bine, poate că domnișoara Russo pur și simplu n-a fost de acord cu ipoteza ta că uniforme mai funcționale ale Aliaților i-au ajutat să câștige al Doilea Război Mondial, sugerează Mandy, îndatoritoare.

— Cum? Tu nu crezi că funcționalitatea versus formă la uniforme militare e un factor? Întrebă Debbie. Tu chiar crezi că băieții noștri s-ar fi descurcat la fel de bine dacă ar fi trebuit să stea în tranșeele alea cu pantalonii ăia nemțești strâmți intrându-le în fund? Nu. Soldații trebuie să se poată mișca. Ți de-a croit uniforme noastre ne-a ajutat să câștigăm războiul.

— În regulă, Vera Wang¹. Cum spui tu.

Kai își îngropă mâinile în buzunarele pantalonilor cargo și se îndreptă spre dulapul ei de vestiar.

Debbie nu înțelegea de ce-o mirase lipsa de apreciere din partea lui Kai pentru lucrarea ei inovatoare de la istorie. Fata se îmbrăca mai băiețește decât majoritatea băieților din școala asta. Totuși, cumva făcea să-i vină bine. Debbie era silită să aprecieze acest miracol.

¹ Creaoare de modă newyorkeză de origine chineză, care și-a câștigat celebritatea cu rochiile de nuntă, costume pentru patinatori (patinaj artistic) și majorete.

— Hei, fetelor! zise Eva, desprinzându-se de peretele pe care-l sprijinea, așteptându-le. N-o să vă vină să credeți. E o nouă bursă de studii și...

— Știm, zise Debbie. Toată lumea vorbește de asta. Patruzeci de miare pe an. Institut de modă, atenție că vin!

— Aaa, nu. Cornell, atenție că vin, interveni Kai. Sau unde mă voi hotărî să mă duc.

— Oh, deci participați și voi, fetelor? zise Eva, simțind că-i cade fața.

— Eu nu, zise Mandy, dându-și părul blond după urechi.

Debbie aruncă o privire spre Mandy, care, ca de obicei, avea un zâmbet senin, mulțumit, jucându-i pe buze. Debbie o invidia atât de tare. Dacă exista un singur lucru pentru care Mandy Walters nu trebuia să-și facă griji, acela era banul. De fapt, existau multe lucruri pentru care Mandy Walters nu trebuia să-și facă griji. Cerearea de înscriere la un colegiu, găsirea unui băiat, părul ei, pielea ei... Debbie ridică din umeri la toate astea. *Dacă n-aș fi eu însămi așa o tipă trăsnet, ar trebui probabil s-o ucid, gândi ea, zâmbind superior.*

— Slavă Domnului pentru asta, zise Kai. Dacă *Miss All-American* aici de față ar concura, am fi toate terminate.